

Resumé

Cílem této práce je analyzovat úpravu pracovní cesty a s ní souvisejících cestovních náhrad. Toto téma jsem si vybrala zejm. kvůli mimořádné oblíbenosti tohoto institutu v praxi a také zájmu zjistit, na jaké cestovní náhrady má zaměstnanec vyslaný na pracovní cestu právo.

Práci tvoří pět kapitol. První definuje klíčové pojmy používané v práci: např. pracovní poměr a jeho změna, dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, (zahraniční) pracovní cesta, přeložení, dočasného přidělení atp.

Druhá kapitola obecně analyzuje cestovní náhrady. Definuje je, vysvětluje význam podmínek pracovní cesty a zaměřuje se i na možnost sjednání cestovních náhrad u dohod konaných mimo pracovní poměr.

Třetí kapitola podrobně analyzuje jednotlivé druhy cestovních náhrad. V souladu se zákoníkem práce (dále jen „ZP“) rozlišuje cestovní náhrady poskytované zaměstnavatelem, který není uveden v § 109 odst. 3 ZP, a tím, který v § 109 odst. 3 ZP uveden je. Dále rozlišuje cestovní náhrady při tuzemské a při zahraniční pracovní cestě. Na základě toho členění pak tato kapitola obsahuje čtyři podkapitoly.

Čtvrtá kapitola se zaměřuje na společná ustanovení, tzn. na ustanovení vztahující se na oba typy zaměstnavatelů i oba typy pracovních cest. Jedná se zejm. o úpravu paušalizace cestovních náhrad a poskytování zálohy na cestovní náhrady a jejího vyúčtování.

Pátá kapitola pak práci doplňuje o problematiku cestovních náhrad poskytovaných podle mezinárodní smlouvy nebo na základě dohod o vzájemné výměně zaměstnanců se zahraničním zaměstnavatelem.

V samotném závěru práce pak hodnotím platnou právní úpravu, její uplatňování v praxi, a v této souvislosti uvádím i některé návrhy de lege ferenda. Docházím k závěru, že současná úprava dostatečně zabezpečuje kompenzaci cestovních výdajů, které zaměstnanci při pracovní cestě vzniknou, avšak naprosto opomíjí skutečnost, že pracovní cesta je zároveň velkým zásahem do osobního života zaměstnance, jeho volného času atp. Budoucí úprava by se tak měla zaměřit i na tuto oblast.